

І далі автор цілком переконаний, що чинне законодавство не передбачає набуття прав на земельні ділянки за набувальною давністю. Ст. 119 ЗКУ встановлює наслідком «добросовісного, відкритого і безперервного користування земельною ділянкою протягом 15 років» можливість «звернутися до органу державної влади або органу місцевого самоврядування з клопотанням про передачу її у власність або надання у користування». Як видається, можливість такого звернення має кожен незалежно від факту користування земельною ділянкою, а тим більше, його тривалості та характеру. Те, що передбачено ст. 119 ЗКУ – це не набувальна давність в усталеному розумінні, адже передбачено виникнення права в результаті волевиявлення «органу», а не в результаті спливу давності (5, с. 124-125).

Повністю погоджуємося з думкою А. М. Мірошніченко.

Але у судовій практиці переважає підхід, за яким набуття права власності на земельну ділянку за набувальною давністю стало можливим з 01. 01. 2017 року, після спливу передбачених ст. 119 ЗКУ 15 років під час дії чинного ЗК України.

Один із прикладів такого застосування показано вище, і він свідчить про те, що положення законодавства щодо набуття права власності на земельні ділянки за набувальною давністю потребують вдосконалення.

Список бібліографічних посилань:

1. Цивільний кодекс України: Закон України від 16.01.2003 № 435-IV. Відомості Верховної Ради України. 2003. № 40-44. Ст. 356. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15>

2. Земельний кодекс України: Закон України від 25.10.2001 № 2768-III. Відомості Верховної Ради України. 2002. № 3-4. Ст. 27. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2768-14>

3. Рішення Вільнянського районного суду Запорізької області від 22. 01. 2019 р. Справа № 314/151/19. URL: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/79349814>.

4. Про державну реєстрацію речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень: Закон України від 01.07.2004 № 1952-IV. Відомості Верховної Ради України. 2004. № 51. С. 553.

5. Мірошніченко А. М. Земельне право України: Підручник. 2-ге видання, допов. і перероб. К.: Алерта; ЦУЛ, 2011. С. 678.

УДК 347

Наталія Олександрівна ГОРОБЕЦЬ,

професор кафедри юридичних дисциплін Сумської філії Харківського національного університету внутрішніх справ, кандидат юридичних наук, доцент
ORCID: <http://orcid.org/0000-0002-2731-9682>

РЕКОДИФІКАЦІЯ (ООНОВЛЕННЯ) ЦИВІЛЬНОГО ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНИ

Потреба в кодексі – це потреба в правовій визначеності, а це чіткість, ясність, однозначність правил правового регулювання, які зрозумілі для усіх учасників правових відносин.

01 січня 2019 року цивілістичне наукове товариство святкувало 15 річницю

чинності Цивільного кодексу України. У подальшому на Третньому Міжнародному юридичному форумі (Харків, вересень 2019 р.) було загальним чином сформульоване те глобальне завдання, яке стоїть перед науковцями та практиками. На засіданнях ГО «Цивілістична платформа» обговорення було продовжено, прийняте рішення запропонувати своє бачення рекодифікації та висловити деякі пропозиції (1).

Мінливість сучасного життя, турбошвидкість наукового прогресу, правові позиції Верховного Суду, практика ЄСПЛ зумовлюють необхідність змін (оновлення) цивільного законодавства.

У висловленій позиції рекодифікації цивільного законодавства основою є потреба повернути до цивільного кодексу норми сімейного права та міжнародного приватного права, а також окремо наголошується на потребі скасувати Господарський кодекс України. Це викликало гарячі дискусії між цивілістами та господарниками.

О. Ілларіонов зазначає, що наука цивільного права (так звана «цивілістика» вже є всі підстави для такого визначення у лапках) давно втратила єдність предмету (завдяки розширенню предмету) і критерії встановлення рамкових кордонів предмету цивільно-правового регулювання настільки розмиті, що дозволяє представникам науки цивільного права ставити питання про захоплення предметом регулювання економічної публічної (господарської) сфери відносин шляхом декодифікації господарського законодавства. Автор наголошує при цьому на відступ від європейської інтеграції та повернення до проросійської законодавчої моделі кодексу (2).

Вирішення цієї проблеми вважається за потрібним розпочати з чіткого встановлення, по-перше, концепції поділу права на приватне та публічне право, визначення в цій структурі місця галузей права; по-друге, моно чи дуалізм приватного права взято за основу в вітчизняній правовій системі. Визначеність у цих питаннях дасть можливість усунути протиріччя між цивілістами та господарниками, дозволить сісти на стіл переговорів та віднайти актуальну модель приватного права для України та її реалій.

Список бібліографічних посилань:

1. Спасибо-Фатєєва І. В. З приводу концепції щодо модернізації Цивільного кодексу України (рекодифікації) // І. В. Спасибо-Фатєєва. URL: <https://sud.ua/ru/news/blog/157375-z-privodu-kontseptsiyi-schodo-modernizatsiyyi-tsivilnogo-kodeksu-ukrayini-rekodifikatsiyyi>.

2. Ілларіонов О. Рекодифікація=декодифікація? // О. Ілларіонов. URL: <https://blog.liga.net/user/aillarionov/article/34014>.